

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 65/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Advokáti Heinrich, s. r. o., Skautská 12, Nitra, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Heinrich, vo veci namietaného porušenia čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Galanta č. k. 10 C 169/2012-436 z 23. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalovaný“), vo veci namietaného porušenia čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 169/2012-436 z 23. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania pred okresným súdom, kde vystupoval v procesnom postavení žalovaného, vo veci žaloby o zaplatenie sumy 47 780,14 € spolu s 15 % ročným úrokom zo sumy 50 000 € od 22. októbra 2011 do zaplatenia. Vo veci samej bol napokon Krajským súdom v Trnave vydaný rozsudok č. k. 25 Co 268/2016-375 z 15. novembra 2017, ktorým tento rozhodol v bode I výroku tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo veci samej potvrdil a v bode II výroku tak, že v časti o náhrade trov konania ho zrušil a vec vrátil v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Sťažovateľ následne proti výroku v bode I podal 16. februára 2018 dovolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky. V podanom dovolaní sťažovateľ poukázal, že v jeho veci išlo o spotrebný úver, pretože žalobca sa živí tým, že požičiava peniaze na úroky, čo mal sťažovateľovi uviesť sám žalobca na ich prvom stretnutí. Ďalej poukázal: *„Keďže sa jedná o opakované požičovanie finančných zdrojov na úroky vysoko presahujúce percentuálne úročenie bankových inštitúcií je zjavné, že zo strany žalobcu ide a aj v tomto prípade išlo o formu podnikania... Uvedené je podľa názoru žalovaného formou podnikania, t.z. že aj v tomto prípade sa jedná o spotrebiteľský úver. Uvedené možno preukázať notárskymi zápisnicami, v ktorých žalobca figuruje ako veriteľ a peniaze sú požičované na neprimerane vysoké úroky. V tomto prípade išlo o spotrebiteľský úver.“* Na základe uvedeného sťažovateľ v dovolaní uviedol, že podanie dovolania je oslobodené od súdneho poplatku z dôvodu spotrebiteľského vzťahu a ochrany spotrebiteľa.

3. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že okresný súd ho následne výzvou z 11. júna 2018 vyzval, aby zaplatil súdny poplatok za dovolanie v sume 4 475 €, a následne okresný súd uznesením č. k. 10 C 169/2012-427 zo 7. augusta 2018, vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“), rozhodol o zastavení dovolacieho konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za podané dovolanie. Proti nemu podal sťažovateľ 17. októbra 2018 sťažnosť, pričom poukázal na § 4

ods. 2 písm. u) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Zároveň uhradil aj súdny poplatok za podané dovolanie. O podanej sťažnosti rozhodol okresný súd napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým ju zamietol. K tomu sťažovateľ dodal: *„V tomto uznesení súd uviedol názor, že žalobca v právnom vzťahu so žalovaným nevystupoval ako podnikateľ, resp. nebolo preukázané, že by konanie na strane žalobcu malo charakter sústavnosti, preto nejde o spotrebiteľský vzťah a ani dôvod o oslobodenie od súdneho poplatku. Keďže žalovaný neuhradil súdny poplatok v lehote 10 dní, súd dovolacie konanie zastavil, pričom nie je možné prihliadnuť ani na okolnosť, že žalovaný zaplatil súdny poplatok neskôr v lehote na podanie odvolania vzhľadom na novelu zákona o súdnych poplatkoch od 1.7.2017.“* Následne bol na základe uznesenia okresného súdu č. k. 10 C 169/2012-440 z 29. novembra 2018, vydaného vyšším súdnym úradníkom, sťažovateľovi vrátený ním zaplatený súdny poplatok za podané dovolanie.

4. Sťažovateľ ďalej uvádza dôvody, pre ktoré mal podľa neho postavenie spotrebiteľa, a to, že predmetom konania vo veci bolo zaplatenie finančnej sumy z právneho dôvodu vrátenia pôžičky s 15 % ročnými úrokmi z omeškania, ktorá mu bola poskytnutá žalobcom podľa zmluvy o pôžičke spísanej formou notárskej zápisnice, ďalej že tento úrok bol dvojnásobne až trojnásobne vyšší ako priemerná obvyklá úroková miera pôžičiek, poskytnutie tejto pôžičky vzhľadom na podmienky jej uzatvorenia neboli rizikové. Dodal: *„Oslobodenie od súdneho poplatku je dané z dôvodu spotrebiteľského vzťahu a ochrany spotrebiteľa, keďže žalobca poskytoval opakovane pôžičky viacerým subjektom, so svojimi návrhmi (textáciami) zmlúv; tak konal aj v právnom vzťahu so žalovaným, ktorý bol predmetom uvedeného súdneho konania. Žalovaný nevystupoval pri uzatvorení zmluvy o pôžičke ako podnikateľ a nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti či inej podnikateľskej činnosti. Táto okolnosť nie je sporná. Žalovaný teda mal postavenie spotrebiteľa.“* Tiež dôvodil tým, že keďže žalobca opakovane ponúkal a ponúka svoje finančné prostriedky za úroky a do zmlúv si vkladá skryté zmluvné pokuty a ďalšie úroky, aj napriek tomu, že nie je oficiálne vedený ako podnikateľ, ani zapísaný v Registri veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery, takéto konanie by sa malo považovať za podnikateľskú

činnosť. Podľa sťažovateľa nemôže byť podstatné, či si žalobca splnil svoju povinnosť a registroval sa ako podnikateľ alebo osoba poskytujúca spotrebiteľské úvery. Pokiaľ sa nezaregistroval, tak to neznamená, že neposkytuje spotrebiteľské úvery, či nevykonáva podnikateľskú činnosť, ale to, že porušil svoju povinnosť. Dodal: *«Preto tvrdenie súdu, že „právny poriadok status „neregistrovaného podnikateľa“ nepozná“ je irelevantný a najmä nesprávny, pretože právny poriadok takýto status pozná a udeľuje za neho sankciu za neoprávnené podnikanie... Nesplnenie registračných povinností neznamená, že nejde o dodávateľa. V opačnom prípade by stačilo každému subjektu nesplniť svoju registračnú povinnosť a takýmto spôsobom by sa vyhol charakteru spotrebiteľského vzťahu.»* Sťažovateľ preto označil postup okresného súdu a napadnuté uznesenie okresného súdu za nesprávne a arbitrárne.

5. V závere sťažovateľ uviedol, že aj keď jeho návrhu na oslobodenie od platenia súdneho poplatku za podané dovolanie nebolo vyhovené, mala mu byť zachovaná lehota na jeho zaplatenie od momentu, keď sa o tom dozvedel, teda od vydania uznesenia okresného súdu. Podľa sťažovateľa mu bolo jeho právo na súdnu ochranu odňaté tým, že mu stanovená 10-dňová lehota na zaplatenie súdneho poplatku uplynula v období od vydania uznesenia vyššieho súdneho úradníka do vydania uznesenia okresného súdu, ktorým bolo zamietavo rozhodnuté o sťažovateľovej sťažnosti proti tomuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka a okresný súd len formalisticky poukázal na uplynutie tejto lehoty, a preto konanie o dovolaní zastavil.

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na zachovanie princípu právnej istoty a spravodlivosti podľa článku 1 Ústavy SR postupom a uznesením Okresného súdu Galanta, č.k. 10C/169/2012-436, zo dňa 23.10.2018, porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Galanta, č.k. 10C/169/2012-436, zo dňa 23.10.2018, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Galanta na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Galanta je povinný nahradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia, v zmysle § 11 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004, vo výške 390,50 EUR (2 úkony á 163,33 EUR + 2 x paušálna náhrada á 9,80 EUR = 346,26 EUR + 20% DPH (69,25 EUR) = 415,51 EUR) na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

15. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v namietanom porušení čl. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením okresného súdu. Namietané porušenie základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru vidí sťažovateľ v tom, že napriek tomu, že v jeho právnej veci boli splnené podmienky na oslobodenie od platenia súdneho poplatku za podané dovolanie zo strany sťažovateľa s poukazom na to, že sťažovateľ a žalobca mali byť v spotrebiteľskom vzťahu, okresný súd uvedené neakceptoval, a tiež tým, že už po neakceptovaní uvedeného mu nebola po doručení napadnutého uznesenia okresného súdu stanovená nová lehota na zaplatenie tohto súdneho poplatku, ale okresný súd len konštatoval, že mu už lehota uplynula.

16. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 204/2018).

17. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

18. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997) (II. ÚS 229/2018).

19. Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že tento vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd už opakovane uviedol (II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom zaručených práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07) (IV. ÚS 235/2018).

20. Okresný súd v napadnutom uznesení okresného súdu k dôvodom svojho rozhodnutia v podstatnom uviedol:

«Súd má za to, že predmetom sporu je zaplatenie istiny s príslušenstvom z titulu nevrátenia poskytnutej pôžičky. Uvedený právny základ sporu bol konštatovaný v odôvodnení rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 12.5.2016, č.k. 10C 169/2012-324, ktorý bol čo sa týka veci samej potvrdený rozhodnutím Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.11.2017, č.k. 25Co 265/2016-375. Je právoplatne rozhodnuté, že medzi stranami sporu prišlo k uzatvoreniu záväzkovo právneho vzťahu – zmluvy o pôžičke, z ktorého vznikli vzájomné práva a povinnosti dlžníkovi a veriteľovi. Žalobca žalovanému požičal 200 000 Eur na obdobie do 4.11.2010. Záväzkový vzťah bol uzatvorený medzi veriteľom a dlžníkom, ktorý veriteľ nespĺňa atribút dodávateľa ako uvádza žalovaný. Žalobca, teda veriteľ v záväzkovom vzťahu je fyzická osoba, ktorá v spore nepreukázala, že by bola dodávateľom – teda že by konala pri uzatváraní a plnení zmluvy o pôžičke v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti – a teda, že by sa jednalo o spotrebiteľský vzťah. Podnikaním sa v zmysle § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. Žalovaný uviedol, že žalobca síce nie je vedený ako podnikateľ, ani zapísaný v Registri veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery, ale svoje zdroje opakovane a viac krát ponúka, a z tohto titulu je podnikateľom, hoci nie registrovaným. Súd dáva žalovanému do pozornosti, že právny poriadok status „neregistrovaného podnikateľa“ nepozná. Zároveň nebolo v konaní preukázané, že by konanie žalobcu spočívajúce v poskytnutí pôžičky malo charakter sústavnosti a preto konanie žalobcu nemôže byť podnikaním.

Na základe uvedeného má súd za to, že žalovaný bol výzvou zo dňa 11.6.2018 správne vyzvaný k zaplateniu súdneho poplatku za dovolanie vo výške 4475 Eur. Výzva bola zástupcovi žalobcu doručená dňa 6.7.2018, avšak žalovaný súdny poplatok v 10-dňovej lehote určenej súdom nezaplatil. Preto súd dovolacie konanie uznesením zo dňa 7.8.2018, č.k. 10C 169/2012-428 v zmysle § 10 ods. 1 poplatkového zákona zastavil.

Súd dáva žalovanému do pozornosti, že s účinnosťou od 1.7.2017 dodatočné zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie v odvolacej lehote bude bez ďalšej relevancie

na trvanie konania a súd uznesenie o zastavení dovolacieho konania nezruší. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia bude žalovanému zaplatený súdny poplatok za dovolanie v celom rozsahu vrátený.»

21. Ústavný súd už v minulosti judikoval, že samotné nepriznanie oslobodenia od súdneho poplatku ešte nesignalizuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (II. ÚS 142/04, III. ÚS 344/2012, II. ÚS 134/2015, II. ÚS 361/2015).

22. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia okresného súdu konštatuje, že jeho závery korešpondujú so zmyslom a účelom uvedenej právnej normy. V napadnutom uznesení okresného súdu tento uviedol, s poukazom na rozhodnutia vydané vo veci samej, z akého dôvodu nebol sťažovateľ posudzovaný ako spotrebiteľ, a teda nedošlo k jeho oslobodeniu od platenia súdneho poplatku, pričom odôvodnil aj to, prečo nebola akceptovaná oneskorená platba sťažovateľa. Teda týmto odôvodnil, na základe akých skutočností dospel k záveru o potrebe potvrdenia uznesenia vyššieho súdneho úradníka. Ústavný súd preto konštatuje, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

23. Skutočnosť, že napadnuté uznesenie okresného súdu, resp. závery v ňom uvedené sa nezhodujú s predstavou sťažovateľa, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. III. ÚS 400/2018).

24. Obiter dictum ústavný súd napokon dáva do pozornosti sťažovateľa, že nerezignoval na ústavnoprávny prieskum jeho ústavnej sťažnosti vo vzťahu k ochrane

spotrebiteľa, a uvádza, že za predpokladu, že by sa preukázalo, že žalobca vstupoval opakovane do zmluvného vzťahu s inou fyzickou osobou, ktorá by v rámci tohto zmluvného vzťahu nekonala v rámci svojej podnikateľskej či obchodnej činnosti, vzťahovali by sa na neho povinnosti, ktorými príslušné právne predpisy zaťažujú dodávateľa, napriek tomu, že by „ako podnikateľ“ nebol evidovaný v obchodnom, živnostenskom či inom registri.

Taktiež treba poznamenať, že z napadnutého uznesenia okresného súdu ani rozsudku okresného súdu vo veci samej nevyplýva, že by v konaní došlo k dôkladnému prieskumu vo vzťahu ku skúmaniu sústavnosti konania žalobcu. Žalobca v tejto otázke tvrdenia sťažovateľa nepoprel (§ 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a tieto skutkové tvrdenia sa dostatočne nepremietli ani do odôvodnenia rozsudku okresného súdu a primerane aj napadnutého uznesenia.

V situáciách, keď sa poskytovateľ tovaru alebo služby dopúšťa neoprávneného podnikania, je v zmysle § 26 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nielen viazaný povinnosťami výrobcu, predávajúceho, dovozcu alebo dodávateľa vo vzťahu k zmluvnej strane, ktorá je spotrebiteľom, no jeho konanie je postihnutelné v zmysle zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, ako aj osobitými správnymi sankciami od orgánov verejnej moci, prípadne subjektov (napr. Národná banka Slovenska podľa § 23 ods. 6 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), ktorým bola zverená právomoc nad vykonávaním dohľadu nad činnosťou fyzických a právnických osôb pri poskytovaní tovarov a služieb vo vymedzených oblastiach (finančné služby, doprava a pod.).

Sťažovateľ a však z pozície spotrebiteľa diskvalifikoval skutočný cieľ použitia pôžičky. Finančné prostriedky získané od žalobcu boli určené podľa vyjadrenia samotného sťažovateľa v konaní pred všeobecnými súdmi na jeho podnikateľskú činnosť, pričom aj samotnú zmluvu o pôžičke chcel so žalobcom uzatvoriť ako obchodná spoločnosť, čo mu však žalobca vo vzťahu k vymožitelnosti svojej pohľadávky neumožnil. Už vôbec na vec nedopadajú normy regulujúce spotrebiteľské úvery, a to prima facie už len z dôvodu dojednanej výšky pôžičky, vysoko presahujúcej hornú hranicu 20 000 € stanovenú v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej

národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov; neskoršia právna úprava (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) reguluje spotrebiteľské úvery tak, že sa za ne nepovažujú úvery, ktorých výška je viac ako 75 000 €.

25. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, III. ÚS 706/2014), ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2019

predseda senátu